MEJDS. 2021; 11:37.

Published online 2021 June. **Research Article**

The Effects of Positive Psychology on Emotional Independence and Happiness in Orphan and Mistreated Adolescents

*Mortazavi M[1], Seyed Ghandi M[2], Alimirzayee M[3], Fallahi S[4]

Author Address
1. MA, Personality Psychology, Azadshahr Branch, Islamic Azad University, Azadshahr, Iran;
2. M.A. Clinical Child and Adolescent Psychology, Pardis Kharazmi University, Tehran, Iran;
3. M.A. in Counseling, Allameh Tabataba'i University, Tehran, Iran;
4. M.A. Clinical Psychology, West Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran.
***Corresponding author's email:** Ekasir26@gmail.com

Received: 2020 January 16; **Accepted:** 2020 February 22

Abstract

Background & Objectives: Orphanage and being mistreated present adverse psychological and educational effects on children. The lack of happiness that includes repeated experiences of unpleasant emotions and feelings, a general feeling of life dissatisfaction, and the loss of emotional independence are among the major problems in these groups. Furthermore, attempting to find suitable strategies to increase life satisfaction and emotional independence can improve the quality of life as well as the vitality and happiness of individuals and the social and spiritual health of the community. Positive psychology, unlike other approaches focusing on problems and deficiencies, focuses on enhancing positive emotions as well as the meaning of life; thus, this study aimed to investigate the effects of positive psychology on emotional independence and happiness among the orphan and mistreated adolescents.

Methods: This was a quasi–experimental study with a pretest–posttest and a control group design. The statistical population was all orphan and mistreated adolescents in Islamshahr City, Iran, from March 2019 to June 2019. In total, 30 eligible individuals were selected and randomly assigned to the experimental and control groups. The inclusion criteria of the study included adolescence (age range: 12–18 y), willingness to attend meetings, and literacy. The exclusion criteria of the study were the presence of concomitant acute psychiatric disorders, unwillingness to cooperate with the research, and absence from>2 intervention sessions. The necessary data were collected using the Oxford Happiness Questionnaire (Hills & Argyle, 2002) and the Emotional Autonomy Scale (Steinberg & Silverberg, 1986). Positive psychology training was provided to the experimental group in fourteen 60–minute sessions; however, the control group received no intervention. The content of the sessions was fostered from the perspective of Rashid's positive psychology (2009). Data analysis was performed using descriptive statistics (mean & SD) and inferential statistics, including Chi–squared test and Multivariate Analysis of Covariance (MANCOVA) in SPSS. The significance level was considered 0.01.

Results: The MANCOVA results suggested that positive psychology training was effective in increasing emotional independence (p<0.001) and its components, including individuality (p=0.016), independence (p=0.017), and self–reliance (p<0.001) in the examined orphan and mistreated adolescents. Furthermore, positive psychology training effectively increased happiness in the study subjects (p<0.001). Eta–squared results indicated that the effects of positive psychology on emotional independence and happiness were equal to 0.449 and 0.376, respectively.

Conclusion: Based on the present research results, positive psychotherapy training can be used to promote happiness and emotional independence among the orphan and mistreated adolescents. Therefore, it is recommended that that counselors and psychologists take measures, such as holding positivity workshops to increase emotional independence and happiness in the country's adolescent and young populations.

Keywords: Positive psychology, Emotional independence, Happiness, Orphan and mistreated adolescents.

Copyright © 2016, MEJDS. This is an open-access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License (http://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/) which permits copy and redistribute the material just in noncommercial usages, provided the original work is properly cited.

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]

[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]

[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]

مجله مطالعات ناتوانی ۱۴۰۰؛ (۱۱):۳۷.

انتشار برخط خرداد ۱۴۰۰ مقاله پژوهشی اصیل

اثربخشی روان‌شناسی مثبت‌نگر بر استقلال عاطفی و شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست

*معصومه مرتضوی[۱]، مرضیه‌سادات سیدقندی[۲]، معصومه علی‌میرزایی[۳]، سارا فلاحی[۴]

توضیحات نویسندگان

۱. کارشناسی‌ارشد روان‌شناسی شخصیت، دانشگاه آزاد اسلامی واحد آزادشهر، آزادشهر، ایران؛

۲. کارشناسی‌ارشد روان‌شناسی بالینی کودک و نوجوان، دانشگاه پردیس خوارزمی، تهران، ایران؛

۳. کارشناسی‌ارشد مشاوره، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران؛

۴. کارشناسی‌ارشد روان‌شناسی بالینی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران غرب، تهران، ایران.

*رایانامهٔ نویسندهٔ مسئول: Ekasir26@gmail.com

تاریخ دریافت: ۲۶ دی ۱۳۹۸؛ **تاریخ پذیرش:** ۳ اسفند ۱۳۹۸

چکیده

زمینه و هدف: نوجوانان بی‌سرپرست یا بدسرپرست به‌دلیل زندگی در محیطی نامناسب، درمقایسه با نوجوانان عادی استقلال عاطفی و شادکامی کمتری برای زندگی در جامعه دارند؛ بنابراین پژوهش حاضر با هدف اثربخشی روان‌شناسی مثبت‌نگر بر استقلال عاطفی و شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست اسلامشهر انجام شد.

روش‌بررسی: پژوهش حاضر نیمه‌آزمایشی از نوع پیش‌آزمون ـ پس‌آزمون با گروه گواه بود. جامعهٔ آماری را تمامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست شهر اسلامشهر در سه ماه اول سال ۱۳۹۸ تشکیل دادند که سی نفر از داوطلبان واجد شرایط انتخاب شدند و به‌طور تصادفی در دو گروه آزمایش و گواه قرار گرفتند. داده‌ها در پیش‌آزمون و پس‌آزمون با استفاده از پرسشنامهٔ شادکامی آکسفورد (هیل و آرگایل، ۲۰۰۲) و مقیاس استقلال عاطفی (استنبرگ و سیلوربرگ، ۱۹۸۶) جمع‌آوری شد. آموزش روان‌شناسی مثبت‌نگر در طی چهارده جلسهٔ شصت‌دقیقه‌ای براساس دیدگاه روان‌شناسی مثبت‌نگر رشید (۲۰۰۹) به افراد گروه آزمایش ارائه شد؛ اما گروه گواه هیچ آموزشی دریافت نکرد. برای تحلیل داده‌ها آزمون خی‌دو و تحلیل کوواریانس چندمتغیره با استفاده از نرم‌افزار SPSS نسخهٔ ۲۲ به‌کار رفت. سطح معناداری ۰/۰۱ در نظر گرفته شد.

یافته‌ها: یافته‌ها: نتایج نشان داد، آموزش روان‌شناسی مثبت‌نگر باعث افزایش متغیر استقلال عاطفی ($p<۰/۰۰۱$) و مؤلفه‌های آن شامل فردیت ($p=۰/۰۱۶$)، عدم وابستگی ($p=۰/۰۱۷$) و خوداتکایی ($p<۰/۰۰۱$) و همچنین متغیر شادکامی ($p<۰/۰۰۱$) نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست گروه آزمایش شد.

نتیجه‌گیری: براساس یافته‌های پژوهش، آموزش روان‌شناسی مثبت‌نگر موجب افزایش استقلال عاطفی و شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست می‌شود.

کلیدواژه‌ها: روان‌شناسی مثبت‌نگر، استقلال عاطفی، شادکامی، نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست.

حق انتشار محفوظ است © ۱۳۹۵، مجله مطالعات ناتوانی. این یک مقاله با دسترسی آزاد است که تحت مجوز اختیار ـ غیرتجاری ۴/۰ بین‌المللی (https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.fa) منتشر شده است که به شما اجازه می‌دهد که مواد منتشر شده در این مقاله را با شرط ارجاع مناسب به نسخهٔ اصلی، به‌طور غیرتجاری نسخه‌برداری و توزیع کنید.

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]

[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]

[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]

۱ مقدمه

کارشناسان معتقد هستند، محیطی خانوادگی گرم و دوستانه که در آن والدین و سایر اعضای خانواده روابط خوب و صمیمی برقرار کنند، معمولاً به شخصیتی سالم و مثبت منتهی می‌شود؛ برعکس، حضورنداشتن خانواده یا زندگی در خانوادهٔ متلاشی، پایه و اساس کجروی‌های دوران نوجوانی را تشکیل می‌دهد (۱). افراد بدسرپرست فرزندانی هستند که سرپرستان آن‌ها به‌دلایل مختلف ازجمله اعتیاد، واردکردن آسیب و آزارهای جسمی یا روانی به فرزندان، صلاحیت لازم اجتماعی، اخلاقی و رفتاری را برای نگهداری فرزندشان ندارند (۲). بی‌سرپرستی و بدسرپرستی[1] همواره اثرات روانی و تربیتی منفی بر کودکان داشته است. کودکان بی‌سرپرست و بدسرپرست از حضور تربیتی، روان‌شناختی، حمایت مؤثر والدین و نیز مزایای زندگی در خانواده محروم هستند. سوگ ناشی‌از فقدان خانواده، این کودکان را درمعرض اختلال‌های روان‌شناختی مانند افسردگی و اضطراب قرار می‌دهد که در زندگی کودک اثرات پایداری خواهد داشت (۳).

ازآنجاکه نوجوانان بی‌سرپرست از منابع مهم راهنمایی و پشتیبانی مانند والدین محروم هستند، به‌احتمال زیاد درمعرض خطر بیشتری قرار می‌گیرند (۴). شادکامی[2] از احساسات مثبت بسیار مهم و اصلی است. شادکامی تجربهٔ مکرر احساسات دلپذیر، فقدان احساسات ناخوشایند و احساس کلی رضایت از زندگی است (۵). در مطالعه‌ای علم و همکاران با بررسی اختلالات روان‌شناختی دانش‌آموزان تیزهوش، عادی و بی‌سرپرست مقطع متوسطهٔ شهر کرمان نشان دادند که درصد بیشتر اختلال‌های روان‌شناختی مربوط به مدارس بی‌سرپرست با ۹/۵۱درصد و درصد کمتر مربوط به دانش‌آموزان بااستعداد با ۴/۳۰درصد بود؛ همچنین بیشتر دانش‌آموزان یتیم دارای علائم خفیف تا متوسط اختلالات روان‌شناختی بودند که از سایر گروه‌های مطالعه بیشتر بود (۶). همچنین علم و همکاران دریافتند که اختلال روان‌شناختی بیشتر، در ابعاد نُه‌گانه در سطوح خفیف و متوسط مربوط به دانش‌آموزان بی‌سرپرست/یتیم و اختلال روان‌شناختی کمتر مربوط به دانش‌آموزان تیزهوش بود؛ بنابراین دانش‌آموزان یتیم دارای سطح بهزیستی روان‌شناختی کمی هستند و نیاز به توجه بیشتری دارند (۶). پژوهش موسی‌سی و همکاران مشخص کرد، دانش‌آموزان یتیم درمقایسه با گروه تحت نظارت دارای اختلالات عاطفی و رفتاری هستند و سلامت جسمی، روحی و عاطفی کمتری درمقایسه با سایر گروه‌ها دارند (۷).

استقلال عاطفی[3] به‌عنوان روندی توصیف می‌شود که توسط آن افراد از دل‌بستگی خود به والدینشان غافل می‌شوند و شروع به توسعهٔ درک پخته‌تر، واقع‌بینانه‌تر و متعادل‌تر از والدین و نقش‌های خود می‌کنند (۸). در همین راستا طهماسبی گندمکاری و همکاران در مطالعه‌ای دریافتند، بین کارکرد خانواده و مشکلات عاطفی (افسردگی، استرس، اضطراب) رابطهٔ منفی معناداری مشاهده می‌شود؛ همچنین بین کارکرد خانواده و استقلال عاطفی با مشکلات عاطفی رابطهٔ مثبت و معناداری وجود دارد. کودکان بی‌سرپرست و بدسرپرست درمقایسه با کودکان عادی، دچار یأس و کام‌نایافتگی می‌شوند (۹). همچنین کمبود امکانات و سایر موارد زمینهٔ بروز پرخاشگری و سازش‌نایافتگی کودک را در مراکز پرورشگاهی فراهم می‌کند؛ به‌طور کلی می‌توان نتیجه گرفت، عامل مهم‌تر در شدت اختلال‌های رفتاری و سازش‌نایافتگی کودکان، خانواده است که نقشی بنیادی در مهیاکردن امکانات گذر از وابستگی و سازش‌نایافتگی و اختلال‌های رفتاری کودکان ایفا می‌کند. کودکانی که در مراکز نگهداری هستند، به‌علت بدرفتاری، فقر، مصرف الکل و مواد توسط والدینشان درمعرض خطر پیامدهای سازش‌نایافتگی قرار دارند (۱۰).

تلاش برای یافتن راه‌حل‌های مناسب به‌منظور افزایش احساس رضایت از زندگی و استقلال عاطفی می‌تواند باعث بهبود کیفیت زندگی و افزایش نشاط و شادابی افراد و سلامت روانی‌اجتماعی و معنوی جامعه شود. یک کار مهم و اساسی روان‌شناسان در این راستا تدوین و اعمال مداخلات برای ایجاد، تقویت و درونی‌کردن لذت‌بردن از زندگی، شادی واقعی و ماندگار و کاهش افسردگی در افراد و نهایتاً در جامعه است (۱۱)؛ ازجملهٔ این مداخلات درمانی، روان‌شناسی مثبت‌نگر[4] است. روان‌شناسی مثبت‌نگر، برخلاف رویکردهای دیگر که بر مشکلات و ضعف‌ها تمرکز دارند، بر افزایش احساسات مثبت و ارتقای معنای زندگی تأکید می‌کند (۱۲). اصول به‌کاررفته در مداخلات مثبت می‌تواند با تقویت احساسات مثبت، افکار مثبت، رفتارهای مثبت و برآورده‌کردن نیازهای اساسی فرد مانند استقلال، عشق و تعلق، سبب کاهش افسردگی، افزایش شادی و افزایش احساس بهزیستی روانی شود (۱۳). هدف از آموزش مثبت این است که به مردم نگاه واقع‌بینانه‌ای دربارهٔ خود و زندگی نشان داده شود و مشکلات واقعی آن‌ها به‌درستی قضاوت شود. درحقیقت، آموزش این مهارت‌ها به افراد کمک می‌کند تا عزت‌نفس مؤثری داشته باشند و به‌طور مؤثر با دیگران ارتباط برقرار کنند؛ همچنین در زندگی هدف‌مند باشند و در هنگام مواجهه با سختی‌ها تصمیم‌های درستی بگیرند و درنهایت زندگی همراه با آرامش، نشاط و موفقیت داشته باشند (۱۴).

صف‌آرا و معظم‌آبادی در پژوهشی بر نوجوانان شهر طبس به این نتیجه رسیدند که آموزش مثبت‌اندیشی در کاهش قلدری و افزایش استقلال عاطفی مؤثر است (۱۵). در مطالعهٔ صفار حمیدی مشخص شد، آموزش مثبت‌اندیشی بر ادراک شایستگی و مهارت‌های اجتماعی کودکان بی‌سرپرست و بدسرپرست تأثیر دارد (۳). همچنین نتایج پژوهش هنرمندزاده و سجادیان بر دختران نوجوان بی‌سرپرست نشان داد، مداخلهٔ مثبت‌نگر در ارتقای بهزیستی روان‌شناختی، تاب‌آوری و شادکامی این دختران مؤثر است (۱۶). خدادادی سنگده و همکاران در پژوهش خود دریافتند، روان‌درمانی مثبت‌نگر به‌شیوهٔ گروهی بر افزایش شادکامی مادران تأثیر دارد (۱۷).

باوجود تحقیقات بی‌شمار در زمینهٔ مثبت‌نگری، براساس جست‌وجوهای انجام‌شده مطالعه‌ای دربارهٔ تأثیر خصوصیات روانی مثبت بر استقلال عاطفی و شادکامی در نوجوانان یتیم و بدسرپرست یافت نشد؛ بنابراین در این زمینه خلأ پژوهشی احساس می‌شود؛

[1]. Orphans and Mistreated
[2]. Happiness
[3]. Emotional autonomy
[4]. Positive psychology

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]
[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]
[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]

ازاین‌رو باتوجه به خلأ پژوهشی موجود و تغییرات دوران نوجوانی، لازم است سلامت نوجوانان یتیم به‌عنوان جامعه‌ای آسیب‌پذیر و دارای میزان کمتری از توجه تقویت شود؛ بر این اساس پژوهش حاضر با هدف تعیین اثربخشی آموزش مثبت‌نگری بر استقلال عاطفی و شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست شهر اسلامشهر انجام شد.

۲ روش‌بررسی

روش پژوهش حاضر نیمه‌آزمایشی از نوع پیش‌آزمون–پس‌آزمون با گروه گواه بود. جامعهٔ آماری را تمامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست شهر اسلامشهر در سه ماه نخست سال ۱۳۹۸ تشکیل دادند. حداقل نمونه در طرح‌های آزمایشی برای هر گروه پانزده نفر کفایت می‌کند (۱۸)؛ ازاین‌رو سی نفر از داوطلبان واجد شرایط انتخاب شدند و به‌طور تصادفی در دو گروه آزمایش و گواه قرار گرفتند. ملاک‌های ورود شرکت‌کنندگان به مطالعه شامل نوجوانی (سن ۱۲تا۱۸ سال)، تمایل برای شرکت در جلسات و دارابودن سواد خواندن و نوشتن بود. ملاک‌های خروج شرکت‌کنندگان از مطالعه، ابتلا به اختلالات حاد روان‌پزشکی هم‌زمان، تمایل‌نداشتن به همکاری و غیبت بیش از دو جلسه در نظر گرفته شد. در این پژوهش تمامی اصول اخلاقی مرتبط ازجمله محرمانه‌بودن پرسشنامه‌ها، رضایت آگاهانهٔ شرکت‌کنندگان در پژوهش و اختیار خروج از پژوهش رعایت شد.

ابزارهای زیر برای جمع‌آوری داده‌ها به‌کار رفت.

ـ پرسشنامهٔ شادکامی آکسفورد[1]: این پرسشنامهٔ ۲۹سؤالی توسط هیل و آرگایل در سال ۲۰۰۲ تدوین شد (۱۹). این پرسشنامه به‌صورت طیف لیکرت صفرتا۳ (اصلاً، کم، گاهی، همیشه) نمره‌گذاری می‌شود. محدودهٔ نمرهٔ این پرسشنامه بین صفرتا۸۷ قرار دارد (۱۹). هیل و آرگایل ضریب پایایی این ابزار را ازطریق آلفای کرونباخ ۰/۹۰ گزارش کردند؛ همچنین همسانی درونی آزمون در این پژوهش ازطریق ضریب آلفای کرونباخ ۰/۹۱ به‌دست آمد (۱۹). پایایی و روایی پرسشنامه توسط علی‌پور و آگاه هریس سنجیده شد و نتایج پژوهش آن‌ها نشان داد که این ابزار برای اندازه‌گیری شادکامی در جامعهٔ ایرانی از روایی و پایایی مناسب برخوردار است (۲۰).

ـ مقیاس استقلال عاطفی[2]: این مقیاس ۱۳سؤالی توسط استنبرگ و سیلوربرگ در سال ۱۹۸۶ تهیه شد (۲۱). این مقیاس دربردارندهٔ سه عامل تفرد یا فردیت (سؤالات ۱، ۲، ۳، ۴، ۱۲)، عدم وابستگی (سؤالات ۵، ۶، ۷) و خوداتکایی و غیرایده‌آل‌بودن والدین (سؤالات ۸، ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۳) است که به‌صورت کاملاً مخالفم (۱) تا کاملاً موافقم (۴) نمره‌گذاری می‌شود. همچنین نمره‌گذاری سؤالات ۸، ۹، ۱۰، ۱۱، ۱۳ به‌صورت معکوس است (۲۲). و در ایران سامانی و رضویه این مقیاس را اعتباریابی کردند. ضریب اعتبار کل این مقیاس و سه عامل عدم وابستگی، فردیت و ایده‌آل‌بودن والدین در مطالعهٔ سامانی و رضویه به‌ترتیب برابر ۰/۷۰، ۰/۷۸، ۰/۷۷ و ۰/۷۰ گزارش شد (۲۲).

به‌منظور اجرای پژوهش، گروه آزمایش به‌مدت هشت هفته در چهارده جلسهٔ شصت‌دقیقه‌ای جلسات آموزش مثبت‌نگری (جدول ۱) شرکت کرد و جزوهٔ آموزشی مرتبط را دریافت کرد. محتوای جلسات برگرفته از دیدگاه روان‌شناسی مثبت‌نگر رشید در زمینهٔ مثبت‌نگری بود (۲۳) که روایی محتوایی آن ازطریق مشاوره با اساتید و متخصصان در زمینهٔ روان‌شناسی به تأیید رسید. گروه گواه هیچ آموزشی دریافت نکرد. روی هر دو گروه آزمایش و گواه، قبل از شروع جلسات، پیش‌آزمون و بعد از اتمام جلسات آموزش پس‌آزمون انجام پذیرفت. شرح جلسات آموزشی در جدول ۱ ارائه شده است.

جدول ۱. شرح مختصر جلسات روان‌شناسی مثبت‌نگر

جلسه	عنوان	شرح مختصر
اول	جهت‌گیری	تداوم افسردگی در صورت فقدان منابع مثبت ـ دربارهٔ نقش غیبت یا فقدان هیجانات مثبت، توان‌مندی‌ها، منش و معنا در تداوم افسردگی گفت‌وگو می‌شود؛ ـ دربارهٔ چارچوب روان‌درمانی مثبت، نقش درمانگر، مسئولیت‌های مراجعان و پیش‌آزمون بحث می‌شود.
دوم	تعهد	تعیین توان‌مندی‌های خاص ـ مراجعان توان‌مندی‌های خاص خودشان را از مقدمهٔ مثبت تعیین می‌نمایند و دربارهٔ موقعیت‌هایی که این توان‌مندی به آن‌ها کمک کرده، گفت‌وگو می‌کنند؛ ـ دربارهٔ سه مسیر منتهی به شادکامی، لذت و معنا بحث می‌شود.
سوم	تعهد/لذت	پرورش توان‌مندی‌های خاص و هیجانات مثبت ـ دربارهٔ رشد توان‌مندی‌های خاص بحث می‌شود. مراجعان برای شکل‌دادن رفتارهای خاص، عینی و دردسترس آماده می‌شوند؛ ـ در زمینهٔ نقش هیجانات مثبت در بهزیستی گفت‌وگو می‌شود.
چهارم	لذت	خاطرات خوب دربرابر خاطرات بد ـ دربارهٔ نقش خاطرات خوب و بد در بهزیستی بحث می‌شود؛ ـ تشویق مراجعان به بیان احساسات توأم با خشم و تلخی صورت می‌گیرد.
پنجم	لذت/تعهد	بخشش ـ بخشش به‌عنوان ابزاری معرفی می‌شود که خشم و تلخی را به احساسات خنثی و حتی برای برخی افراد به هیجانات مثبت تبدیل می‌کند.
ششم	لذت/تعهد	قدردانی

1. Oxford Happiness Questionnaire

2. Emotional Autonomy Scale

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]
[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]
[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]

		ـ دربارهٔ قدردانی به‌عنوان تشکر بحث می‌شود و خاطرات خوب و بد گذشته با تأکید بر قدردانی برجسته می‌شوند.
هفتم		ـ بررسی میان‌دوره‌ای درمان؛ ـ مرور تکالیف و تمرین‌های جلسات قبل؛ ـ بازخورد و بررسی اهداف.
هشتم	معنا/تعهد	قناعت دربرابر پیشینه‌سازی ـ دربارهٔ قناعت دربرابر پیشینه‌سازی بحث می‌شود.
نهم	لذت	خوش‌بینی و امید ـ مراجعان به فکرکردن در بازه‌ای زمانی که در کاری مهم شکست خورده‌اند و زمانی که توسط شخصی پذیرفته نشده‌اند، هدایت می‌شوند. سپس از مراجع خواسته می‌شود بیان کند وقتی دری بسته شود چه درهای دیگری باز می‌شود.
دهم	تعهد/معنا	عشق و دل‌بستگی ـ از مراجعان دعوت می‌شود دربارهٔ شناسایی توان‌مندی خاص افراد با معنا گفت‌وگو کنند.
یازدهم	معنا	شجره‌نامهٔ توان‌مندی‌ها ـ دربارهٔ اهمیت توان‌مندی‌ها بحث می‌شود.
دوازدهم	لذت	ـ لذت همراه با تأنی به‌عنوان آگاهی از لذت و ایجاد عامدانهٔ آن در گذشته معرفی می‌شود.
سیزدهم	معنا	موهبت زمان ـ دربارهٔ راه‌های استفاده از توان‌مندی‌های خاص به‌منظور پیشنهاد موهبت زمان در خدمت به شخص دیگری خیلی بیشتر از خودش، گفت‌وگو می‌شود.
چهاردهم	انسجام	ـ دربارهٔ مفهوم زندگی کامل که از لذت، تعهد و معنا را منسجم می‌سازد، بحث می‌شود؛ ـ شرح پیشرفت جلسات قبل، جمع‌بندی و پس‌آزمون صورت می‌گیرد.

تحلیل داده‌ها با استفاده از آمار توصیفی (میانگین و انحراف معیار) و آمار استنباطی شامل آزمون خی دو و تحلیل کوواریانس چندمتغیره (مانکوا) در نرم‌افزار SPSS نسخهٔ ۲۲ صورت گرفت. قبل از اجرای تحلیل کوواریانس چندمتغیره، پیش‌فرض‌ها شامل مفروضه‌های همگنی شیب خط رگرسیون، نرمال‌بودن با استفاده از آزمون کولموگروف‌اسمیرنف، همگنی ماتریس‌های واریانس ـ کوواریانس با استفاده از آزمون باکس و همسانی واریانس‌ها با استفاده از آزمون لون بررسی شد. سطح معناداری ۰/۰۱ در نظر گرفته شد.

۳ یافته‌ها

در این پژوهش طبق نتایج به‌دست‌آمده، در گروه گواه ۸ پسر (۵۴درصد) و ۷ دختر (۴۶درصد) و در گروه آزمایش ۱۰ پسر (۶۷درصد) و ۵ دختر (۳۳درصد) شرکت کردند. برای بررسی یکسان‌بودن توزیع جنسیت در دو گروه از آزمون خی دو استفاده شد که توزیع جنسیت در دو گروه یکسان بود (p=۰/۳۴۱).

همچنین در گروه گواه ۳ نفر ۱۲تا۱۴ سال سن (۲۰درصد)، ۷ نفر ۱۵تا۱۶ سال سن (۴۷درصد) و ۵ نفر ۱۷تا۱۸ سال سن (۳۳درصد) داشتند؛ اما در گروه آزمایش ۲ نفر ۱۲تا۱۴ سال (۱۳درصد)، ۷ نفر ۱۵تا۱۶ سال (۴۷درصد) و ۶ نفر ۱۷تا۱۸ سال (۴۰درصد) بودند. برای بررسی یکسان‌بودن سن افراد دو گروه از آزمون خی دو استفاده شد که توزیع سن در دو گروه یکسان بود (p=۰/۲۶۸).

جدول ۲. شاخص‌های توصیفی متغیرهای شادکامی و استقلال عاطفی در مراحل پیش‌آزمون و پس‌آزمون به‌تفکیک گروه آزمایش و گروه گواه به‌همراه نتایج تحلیل کوواریانس چندمتغیره با تعدیل اثر پیش‌آزمون

متغیر	گروه	پیش‌آزمون		پس‌آزمون		مقایسهٔ پس‌آزمون		
		میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار	مقدار F	مقدار p	مجذور اتا
شادکامی	آزمایش	۴۶/۴۷	۱۵/۴۰۹	۵۱/۳۷	۱۶/۵۹۰	۱۶/۲۳۶	<۰/۰۰۱	۰/۳۷۶
	گواه	۴۵/۳۵	۱۴/۵۶۶	۴۵/۹۹	۱۴/۳۳۷			
فردیت	آزمایش	۹/۱۳	۳/۷۵۸	۱۱/۲۷	۲/۷۵۷	۱۴/۲۳۵	۰/۰۱۶	۰/۳۶۳
	گواه	۹/۶۷	۳/۶۱۹	۱۰/۲۰	۲/۸۵۹			
عدم وابستگی	آزمایش	۵/۳۳	۱/۹۸۸	۷/۰۷	۱/۹۸۱	۶/۶۶۴	۰/۰۱۷	۰/۲۱۰
	گواه	۴/۹۳	۱/۹۴۴	۵/۵۷	۱/۵۴۵			
خوداتکایی	آزمایش	۸/۵۳	۳/۰۶۷	۱۰/۴۰	۲/۸۷۴	۶/۵۵۸	<۰/۰۰۱	۰/۲۰۸
	گواه	۸/۲۷	۲/۷۸۹	۸/۹۳	۲/۱۸۷			
نمرهٔ استقلال عاطفی	آزمایش	۲۳	۵/۷۲۰	۲۸/۷۳	۵/۳۵۵	۲۲/۰۲۳	<۰/۰۰۱	۰/۴۴۹
	گواه	۲۲/۸۷	۴/۲۰۷	۲۴/۷۰	۳/۱۷۲			

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]
[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]
[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]

قبل از اجرای تحلیل کوواریانس چندمتغیره پیش‌فرض‌های استفاده از آن بررسی شد. برای آزمودن نرمال‌بودن توزیع نمرات، آزمون کولموگروف‌اسمیرنف به‌کار رفت. نتایج این آزمون نشان داد، داده‌ها از توزیع نرمال برخوردار است. براساس آزمون باکس که برای هیچ‌یک از متغیرها معنادار نبود، شرط همگنی ماتریس‌های واریانس‌ـ کوواریانس به‌درستی رعایت شد. همچنین برای بررسی همگنی واریانس‌ها از آزمون لون استفاده شد که باتوجه به معنادارنبودن این آزمون برای پیش‌آزمون و پس‌آزمون می‌توان نتیجه گرفت، پیش‌فرض همگنی واریانس‌ها برقرار است.

مطابق جدول ۲ می‌توان نتیجه گرفت، آموزش روان‌شناسی مثبت‌نگر بر افزایش استقلال عاطفی ($p<۰/۰۰۱$) و مؤلفه‌های آن شامل فردیت ($p=۰/۰۱۶$)، عدم وابستگی ($p=۰/۰۱۷$) و خوداتکایی ($p<۰/۰۰۱$) نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست مؤثر است. همچنین نتایج تحلیل کوواریانس برای مقایسهٔ نمرات شادکامی در گروه‌های آزمایش و گواه نشان داد، آموزش روان‌شناسی مثبت‌نگر بر افزایش شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست تأثیر دارد ($p<۰/۰۰۱$). مقدار مجذور اتا مشخص کرد، روان‌شناسی مثبت‌نگر به میزان ۰/۴۴۹ بر استقلال عاطفی و به میزان ۰/۳۷۶ در شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست مؤثر است.

۴ بحث

پژوهش حاضر با هدف بررسی اثربخشی روان‌شناسی مثبت‌نگر بر استقلال عاطفی و شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست شهر اسلامشهر انجام شد. یافته‌ها نشان داد، بین میانگین نمرات استقلال عاطفی گروه آزمایش و گروه گواه در پس‌آزمون تفاوت وجود داشت؛ همچنین باتوجه به بیشتربودن میانگین نمرات گروه آزمایش در پس‌آزمون می‌توان نتیجه گرفت، آموزش روان‌شناسی مثبت‌نگر مؤثر بوده است و موجب افزایش استقلال عاطفی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست شده است. این یافته با مطالعات پیشین به‌طور غیرمستقیم همخوانی دارد؛ به‌طور مثال نتایج مطالعهٔ صف‌آرا و معظم‌آبادی نشان داد، آموزش مثبت‌اندیشی بر کاهش زورگویی و افزایش استقلال عاطفی نوجوانان مؤثر است (۱۵). مراد حاصلی و یاراحمدی واصل در مطالعه بر فرزندان شبه‌خانواده دریافتند، طرحواره‌درمانی بر افزایش تاب‌آوری، احساس تنهایی و استقلال عاطفی اثربخش است (۲۴).

در تبیین این یافته می‌توان گفت، یکی از مداخلات روان‌شناسی مثبت‌نگر ارزیابی توان‌مندی‌های شخصی است. در این مداخله، مراجع به تعیین توان‌مندی‌های منشی خود می‌پردازد. به‌منظور ایجاد و تقویت تعهد و سیالیت، دربارهٔ توان‌مندی‌های منشی بحث می‌شود. بدیهی است این مداخله نقاط قوت فرد را به او گوشزد می‌کند و وی را متوجه توان‌مندی‌های خود می‌نماید؛ درنتیجه، نگرش مثبت شخص به خود و گذشته‌اش که یکی از عوامل استقلال است، افزایش می‌یابد (۱۶). در تبیینی دیگر می‌توان گفت، بیان تجارب مثبت و خوب خود و دریافت بازخورد از سایر اعضا، از مراحل قوی‌تر روش مثبت‌نگر در شناخت توانایی‌های قابل اتکا است که در افزایش خودکارآمدی نقش دارد (۲۵). در تکلیفی از نوجوانان خواسته شد تا نقاط مثبت، موفقیت‌ها و استعدادهای خود را ثبت کرده و به‌نوعی خود را بازبینی کنند. وقتی فرد دربارهٔ استعدادها و موفقیت‌های خودش آگاهی پیدا می‌کند، این امر باعث می‌شود به‌راحتی تسلیم دیگران نشود، به داشته‌های خودش تکیه کند، ابتکار عمل به خرج دهد و لیاقت و قدرت به‌دست آورد؛ همچنین حس خودکم‌بینی فرد به خودش کم می‌شود و اشتغال‌های ذهنی منفی کاهش می‌یابد و دربارهٔ خود حس خوبی پیدا می‌کند. ممکن است در فعالیت‌های بیشتری شرکت کند؛ پس نگرش دیگران به او تغییر می‌کند و با او رفتار بهتری خواهند داشت (۲۶)؛ درنتیجه احساس ارزش‌مندی می‌کند و این همان چیزی است که باعث افزایش استقلال عاطفی در فرد می‌شود.

دیگر یافتهٔ پژوهش نشان داد، بین میانگین نمرات شادکامی گروه آزمایش و گروه گواه در پس‌آزمون تفاوت وجود داشت؛ همچنین باتوجه به بیشتربودن میانگین نمرات گروه آزمایش در پس‌آزمون می‌توان نتیجه گرفت، آموزش مهارت‌های مثبت‌نگری مؤثر بوده است و موجب افزایش شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست شده است. یافتهٔ مذکور با مطالعات پیشین همخوانی دارد. در پژوهش جباری و همکاران مشخص شد، آموزش مثبت‌نگر گروهی در کاهش نگرش‌های ناکارآمد و افزایش میزان شادکامی دختران نوجوان مؤثر است (۲۷). رامو‌ـ گونزالسو و همکاران در پژوهشی به بررسی کارآمدی آموزش مثبت در ارتقای بهزیستی و شادکامی دانشجویان پرداختند. نتایج مطالعهٔ آنان نشان داد، آموزش مؤلفه‌های موجود در روان‌شناسی مثبت‌گرا توان بیشتری در ارتقای زیاد عواطف مثبت دارد (۲۸).

در تبیین این یافته می‌توان گفت، یکی از تکنیک‌های استفاده‌شده در مداخلهٔ مثبت‌نگر، آموزش قدردانی و سپاسگزاری است. در این مداخله دربارهٔ تأکید بر خاطرات خوب و قدرشناسی به‌عنوان شکلی پایدار از سپاسگزاری گفت‌وگو می‌شود. در اینجا نیز دربارهٔ نقش خاطرات خوب و بد، با تمرکز و تأکید بر قدرشناسی بحث صورت می‌گیرد. مراجعان پس از تأمل، نخستین پیش‌نویس یک نامهٔ قدرشناسی را خطاب به شخصی می‌نویسند که هرگز آن‌گونه که باید و شاید از وی قدردانی نکرده‌اند. این قدردانی و سپاس زمینهٔ شادی و آرامش روان‌شناختی را در فرد فراهم می‌کند (۱۶). در تبیین دیگر این یافته می‌توان گفت امید و خوش‌بینی، تجربهٔ تعهد و معنا در زندگی ازطریق روابط و پیوند با دیگران، به‌کاربردن توان‌مندی‌های برجسته در خدمت دیگران، آموزش سبک پاسخ‌دهی فعال‌ـ سازنده در تعامل با دیگران که این سبک پاسخ‌دهی باعث سطوح بیشتری از شادی، رضایت، اعتماد و صمیمیت در افراد می‌شود (۱۶)، مثبت حرف‌زدن و مشارکت در فعالیت‌های لذت‌بخش، همه از اصولی هستند که در این شیوهٔ مداخله به افزایش شادکامی در افراد می‌انجامند. برمبنای نظریهٔ روان‌شناسی مثبت‌نگر، افزایش ارتباطات اجتماعی و گسترش شبکه‌های دوستی با افزایش حمایت اجتماعی، در افزایش میزان شادکامی و ارتقای سلامت روان مؤثر است (۲۹).

این مطالعه بر نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست تحت پوشش بهزیستی شهر اسلامشهر صورت گرفت؛ بنابراین در تعمیم نتایج آن به سایر نوجوانان بی‌سرپرست باید جانب احتیاط رعایت شود. برای تعمیم‌پذیری بیشتر نتایج پیشنهاد می‌شود پژوهش روی گروه‌های خاص و دیگر مناطق کشور انجام شود. همچنین در این پژوهش برای

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]
[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]
[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]

جمع‌آوری اطلاعات و بررسی تغییرات آزمودنی‌ها تنها از گزارش‌های خود افراد استفاده شد؛ درحالی‌که با به‌کارگیری روش‌های مختلف مانند مصاحبه می‌توان اطلاعات کامل‌تری دربارهٔ تغییرات آزمودنی‌ها به‌دست آورد. باتوجه به نتایج پژوهش، پیشنهاد می‌شود مشاوران و روان‌شناسان نظیر کارگاه‌های آموزشی مثبت‌نگری را درجهت افزایش استقلال عاطفی و شادکامی برای جمعیت نوجوان و جوان کشور برگزار کنند.

۵ نتیجه‌گیری

براساس یافته‌های پژوهش، آموزش روان‌شناسی مثبت‌نگر موجب افزایش استقلال عاطفی و شادکامی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست می‌شود؛ بنابراین می‌توان از آموزش‌های روان‌شناسی مثبت‌نگر برای ارتقای شادکامی و استقلال عاطفی نوجوانان بی‌سرپرست و بدسرپرست استفاده کرد.

۶ تشکر و قدردانی

از تمامی افراد و مسئولانی که با پژوهش حاضر همکاری کردند، تشکر و قدردانی می‌شود.

۷ بیانیه‌ها

تأییدیهٔ اخلاقی و رضایت‌نامه از شرکت‌کنندگان

در این پژوهش تمامی اصول اخلاقی مرتبط ازجمله محرمانه‌بودن پرسشنامه‌ها، رضایت آگاهانهٔ شرکت‌کنندگان در پژوهش و اختیار خروج از پژوهش رعایت شد؛ همچنین مجوز اجرای آن به شمارهٔ ۳۶۲/۱۱/۱۳۹۸ از کلینیک مشاورهٔ بهنود صادر شده است.

تزاحم منافع

نویسندگان اعلام می‌کنند هیچ‌گونه تضاد منافعی ندارند.

منابع مالی

این پژوهش حاصل طرح پژوهشی مستقلی است که بدون حمایت مالی سازمان خاصی صورت گرفته است.

References

1. Love K, Tyler K, Thomas D, Garriott P, Brown C, Roan-Belle C. Influence of multiple attachments on well-being: A model for African Americans attending historically black colleges and universities. Journal of Diversity in Higher Education. 2009;2(1):35–45. doi: 10.1037/a0012651
2. Eslami R, Hashemian P, Jarahi L, Modarres Gharavi M. Effectiveness of group reality therapy on happiness and quality of life in unsupervised adolescents in Mashhad. Med J Mashhad Uni Med Sci. 2013;56(5):300–6. [Persian] doi: 10.22038/mjms.2013.1958
3. Saffarhamidi E, Hosseininan S, Zandipour T. The effect of positive thinking education on the perceived competency and social skills of the orphan and mistreated children. Quarterly Journal of Child Mental Health. 2017;4(1):13–23. [Persian] http://childmentalhealth.ir/article-1-170-en.pdf
4. Shojaee A, Eskandarpour B. A study of the effectiveness of Frankel's logotherapy training on psychological well-being and happiness of students. Journal of School Psychology. 2016;5(2):71–91. [Persian] http://jsp.uma.ac.ir/article_441_292598e3115f28121312a165e2d5001a.pdf?lang=en
5. Biswas-Diener R, Linley PA, Govindji R, Woolston L. Positive psychology as a force for social change. In: Designing positive psychology: Taking stock and moving forward. New York, NY, US: Oxford University Press; 2011. pp: 410–8. doi: 10.1093/acprof:oso/9780195373585.003.0027
6. Alam M, Yazdi Feyzabadi V, Nematolahzadeh Mahani K. A study of psychological disorders on ordinary, talented and orphan students in high schools of Kerman city in 2010. Journal of Rafsanjan University of Medical Sciences. 2013;12(7):571–82. [Persian] http://journal.rums.ac.ir/article-1-1907-en.pdf
7. Musisi S, Kinyanda E, Nakasujja N, Nakigudde J. A comparison of the behavioral and emotional disorders of primary school-going orphans and non-orphans in Uganda. Afr Health Sci. 2007;7(4):202–13.
8. Beyers W, Goossens L. Developmental trajectories of psychological separation and adjustment to university: A 3-wave longitudinal study. In Biennial conference of the European Association for Research on Adolescence. Oxford, United Kingdom: EARA; 2002.
9. Tahmasebi Gandomkari F, Fathalipour Z, Abbasi Hajiabad M, Sadiq Rad Gh. The relationship between family function and emotional independence with emotional problems in Ahvaz Female Students. In: 1st National Congress of Family Psychology, a step in drawing the desired family pattern [Internet]. Ahvaz, Iran: Shahid Chamran University of Ahvaz; 2014. [Persian] https://civilica.com/doc/518870
10. Burns BJ, Phillips SD, Wagner HR, Barth RP, Kolko DJ, Campbell Y, et al. Mental health need and access to mental health services by youths involved with child welfare: a national survey. J Am Acad Child Adolesc Psychiatry. 2004;43(8):960–70. doi: 10.1097/01.chi.0000127590.95585.65
11. Hemmati R. The sense of happiness and its academic determinants (case study: female students of university of Isfahan). Journal of Applied Sociology. 2018;29(4):21–38. [Persian] doi: 10.22108/jas.2018.109650.1313
12. Schrank B, Brownell T, Tylee A, Slade M. Positive psychology: an approach to supporting recovery in mental illness. East Asian Arch Psychiatry. 2014;24(3):95–103.
13. Lyubomirsky S, Layous K. How do simple positive activities increase well-being? Current Directions in Psychological Science. 2013;22(1):57–62. doi: 10.1177/0963721412469809

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]
[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]
[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]

14. Farnam A, Madadizade T. Effect of positive training on positive psychological states (character strengths) of female high school students. Positive Psychology Research. 2017;3(1):61–76. [Persian] doi: 10.22108/ppls.2017.96495.0
15. Safara M, Moazemabadi M. Effectiveness of positive thinking on reducing bullying and increasing emotional independence adolescents in Tabas. Clinical Psychology Studies. 2018;8(29):163–81. [Persian] doi: 10.22054/jcps.2018.8319
16. Honarmand Zadeh R, Sajjadian I. Effectiveness of positive group intervention on psychological wellbeing, resiliency and happiness of foster care adolescent girls. Positive Psychology Research. 2016;2(2):35–50. [Persian] doi: 10.22108/ppls.2016.21335
17. Khodadadi Sangdeh J, Tavalaeyan SA, Bolghan-Abadi M. The effectiveness of positive group psychotherapy in increasing the happiness among mothers of children with special needs. Journal of Family Psychology. 2014;1(1):53–62. [Persian] http://ijfp.ir/article-1-54-en.pdf
18. Delavar A. Educational and psychological Research. Tehran: Virayesh Pub; 2015. [Persian]
19. Hills P, Argyle M. The Oxford Happiness Questionnaire: a compact scale for the measurement of psychological well-being. Personality and Individual Differences. 2002;33(7):1073–82. doi: 10.1016/S0191-8869(01)00213-6
20. Alipour A, Agah Heris M. Reliability and validity of the oxford happiness inventory among iranians. 2007;3(12):287–98. [Persian] http://jip.azad.ac.ir/article_512394_bec76911dc7d84bbabdb3283f3e58b75.pdf?lang=en
21. Steinberg L, Silverberg SB. The vicissitudes of autonomy in early adolescence. Child Dev. 1986;57(4):841–51. doi: 10.1111/j.1467-8624.1986.tb00250.x
22. Samani S, Razavieh A. The relationship between family cohesion and emotional autonomy on emotional problems. Research in Psychological Health. 2007;1(1):30–7. [Persian]
23. Rashid T. Positive interventions in clinical practice. J Clin Psychol. 2009;65(5):461–6. doi: 10.1002/jclp.20588
24. Moradhaseli M, Yarmohamadi Vasel M. The effect of schema therapy on resilience, feeling lonely and emotional independence of orphan children. Clinical Psychology and Personality. 2020;15(1):17–25. [Persian] http://cpap.shahed.ac.ir/article_2793_2545a956c3e5601869bc1e928e024da0.pdf?lang=en
25. Sayadi Sarini M, Hojatkhah SM, Rashidi A. The effectiveness of positive thinking skills on enhancement of psychological well-being and decreased of loneliness in elderly women. Aging Psychology. 2016;2(1):71–61. [Persian] https://jap.razi.ac.ir/article_499_a20faa7091662eb663245e5eaaf9e894.pdf?lang=en
26. Farnam A, Hamidi M. The effectiveness of positivism training on enhancement of hope with emphasis on Qur'an and Islamic issues. Clinical Psychology Studies. 2016;6(22):1–24. [Persian] doi: 10.22054/jcps.2016.3889
27. Jabbari M, Shahidi S, Mootabi F. Effectiveness of group intervention based on positive therapy on dysfunctional attitudes and happiness in adolescent girls. Journal of Clinical Psychology. 2014;6(2):65–74. [Persian] doi: 10.22075/jcp.2017.2164
28. Romo-González T, Ehrenzweig Y, Danae Sánchez-Gracida O, Beatriz Enríquez-Hernández C, López-Mora G, Martínez AJ, et al. Promotion of individual happiness and wellbeing of students by a positive education intervention. Journal of Behavior, Health & Social Issues. 2013;5(2):79–102. doi: 10.5460/jbhsi.v5.2.42302
29. O'Hanlon B, Bertolino B. The therapist's notebook on positive psychology: activities, exercises, and handouts. New York, NY: Brunner-Routledge, Taylor & Francis Group; 2012.

[Downloaded from jdisabilstud.org on 2026-11-17]
[DOR: 20.1001.1.23222840.1399.0.0.117.6]
[DOI: 10.29252/mejds.0.0.112]